

заграбване на бейските чифлици, гори и пасбища.

Наложилъ се така на болшинството съ своята наистина изключителна даровитостъ, Петко Каравеловъ не закъснява да засѣдни и представителитѣ на черковната властъ (владици и синодъ). Разбира се, той прави това съ практическа целъ, — никакъ не отъ бунтарски побуждения. При разглеждане проекта за българската конституция, избухватъ оживени дебати по чл. 74, който гласи:

„Печатътъ е свободенъ, но който злоупотреѣби тая свобода, ще отговаря споредъ особенъ за това законъ“. (Стр. 166 отъ „Дневници на Учред. Нар. събрание“).

Пръвъ взема думата д-ръ Странски. „Отъ всичко прието до сега въ нашата конституция, — говори той; — се вижда, че въ нея ще вѣе духъ не консервативенъ, но либераленъ“. И предлага следната редакция:

„Печатътъ е свободенъ; никаква цензура не се допуща, сжщо и никакъвъ залогъ не се иска отъ писателитѣ, издателитѣ и печатаритѣ. Когато писателятъ е познатъ и живѣе въ княжеството, издателятъ, печатарятъ и раздавачътъ нѣма да се преследватъ“.

Събранието отхвърля редакцията въ проекта и приема предложената отъ д-ръ Странски. Тогава митрополитъ Мелетий предлага да се постави следъ чл. 74 новъ, който да гласи:

„Сочинения отъ духовно и догматическо содержание, Св. Писание и Богуслужбнитѣ книги само съ предварително удобре-